

kovy, nýbrž jen útraty pokračování ve sporu dlužníkem proti Emmě a Alžbětě F-ovým již zahájeném a útraty spojené s důkladnějším vyšetřením mimo spor, zda ostatní pochybné pohledávky dlužníkovy jsou pravděpodobně po právu a jsou vydobyitelné. A ku krytí těchto nákladů stačí přibližně 4.000 Kč a bylo proto jen potud dovolacímu rekursu vyhověti.

Čís. 13070.

Nelze uplatňovati z d r ž o v a c í nárok ani v případech, v nichž se lze důvodně pro budoucnost obávati nového porušení práva a nového poškození.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1933, Rv I 904/32.)

V týdeníku, jehož vydavatelem a redaktorem jest žalovaný, byl pod rubrikou »Advokáti« uveden žalující advokát s udáním adresy. Žalobce tento výtisk neobjednal. Žalovaný jej uveřejnil o své újmě a proti ústnímu a písemnému zákazu žalobce. Disciplinární radou pro advokáty a kandidáty advokacie byl žalobce uznán vinným disciplinárním přečinem poškozením cti a vážnosti stavu, jehož dopustil se tím, že strpěl uveřejňování nepřipustné reklamy. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by žalovaný byl uznán povinným zastaviti a zdržeti se uveřejňování jakýchkoliv insertů, v nichž žalobce oznamuje provozování své advokátní praxe, a to v jakékoliv formě, byť i jen sdělením žalobcova jména. Procesní soud prvního stupně žalobu zamítl. Důvody: Ze zásady svobody tisku plyne, že vydavatel tiskopisu má volnost určiti jeho obsah, pokud tím nepřekročuje zákonné předpisy. Jsou to předpisy práva trestního i práva občanského. S hlediska trestního zákona jest výtisk bezzávadný, neobsahuje nic jiného než adresu žalobce. V úvahu přicházejí dále ustanovení § 43 obč. zák. o ochraně jména, pak ustanovení téhož zákona o náhradě škody, poněvadž zahrnují v sobě nárok, aby se škoda vůbec nepůsobila, předpisy zákona obchodního o firmách a zákona o nekalé soutěži a ustanovení práva autorského a zákona o obchodních známkách. § 43 obč. zák. nepřichází v úvahu, poněvadž zřejmě nejde o zneužití jména žalobce k účelům žalovaného. Co se týče nároku na náhradu škody, není podle § 1305 obč. zák., kdo v mezích zákona užívá svých práv, za ni zodpovědný a nemůže tedy také býti zavázán, aby se jich zřekl. V tomto směru jest žalovaný jen obmezen ustanovením § 1295, druhý odstavec obč. zák., který nedovoluje, by bylo použito práva zřejmě k poškození jiné osoby. Tím, že žalobce něco koná, nač jinak má právo, totiž uveřejňovati něco ve svém tiskopise, nestává se odpovědným, když tím jiný trpí škodu, není-li tato škoda zřejmým účelem výtisku. Materiální škoda ostatně uveřejněním reklamy vzniknouti nemohla. Také nemá reklama nic, což by se přičilo dobrým mravům (§ 1295 obč. zák.). Připustiti jest, že žalobci uveřejněním výtisku mohla vzniknouti škoda ideální, totiž poškození jeho cti, důstojnosti a dobré pověsti, ovšem nikoli ve veřejném mínění, poněvadž veřejnost nepovažuje reklamu za

věc nedůstojnou (při čemž lze k tomu poukázat, že i lékaři veřejně používají reklamy, aniž by vážnost a důstojnost tohoto stavu ve veřejném mínění byla poškozena), avšak v očích členů svého stavu trpí dobrá pověst žalobce uveřejněním výtisku, poněvadž tento stav považuje reklamu se stavovského hlediska za nepřípustnou a výtisk činí samozřejmě dojem, že jest žalobcem objednan. Leč za tyto následky žalovaný podle § 1305 obč. zák. neručí, leč za podmínek druhého odstavce § 1295 obč. zák. V tomto směru však vůbec nebylo tvrzeno, že žalovaný zneužíval svého práva, by žalobce poškodil, a není to také nikterak pravděpodobné. Co se týče nekalé soutěže, jest sice v § 1 zákona ze dne 15. července 1927 čís. 111 sb. z. a n. vysloveno, že, kdo se dostane v hospodářském styku v rozpor s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým poškodití soutěžitele, může býti žalován, by se takového jednání zdržel a podle § 24 zák. může v případech §§ 2, 8, 10 a 11 zák. také majiteli podniku tiskopis vydávajícímu soudem býti dán příkaz, aby se dalšího uveřejňování zdržel, ale tato zákonná místa se nevztahují na souzený případ, § 1 v § 24 pak vůbec není uveden. § 1 má patrně na mysli jen soutěžitele, v souzeném případě žalobce však vůbec výtisk neobjednal, nejde tedy vůbec o soutěž. Posléze nelze tvrditi, že přísluší na pouhém jménu právo autorské, aneb že šlo o obchodní značku neb o zneužití jména k účelům právním. **O d v o l a c í** s o u d uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Co odvolatel uplatňuje jako nesprávné hodnocení nálezu disciplinární rady advokátní komory ze dne 27. října 1930, spadá pod odvolací důvod nesprávného posouzení věci po stránce právní. Obsah jest mezi stranami nesporným, pokládá se tudíž podle § 266 c. ř. s. za prokázaný. Význam jeho pro tento spor jest v tom, že jest jím zjištěno, že žalobci uveřejněním sporného inserátu vzešla škoda ve smyslu § 1293 obč. zák., byla mu totiž způsobena nehmotná újma na jeho osobě tím, že byl uznán vinným přečinem poškození cti a vážnosti stavu, jemuž náleží, a potrestán písemnou důtkou. Uváží-li se, že žalobní žádost v podstatě směřuje k tomu, by zastavením uveřejňování a zdržením se jeho bylo vše navráceno v předešlý stav (§ 1323 obč. zák.), není pochybnosti o tom, že jde o žalobu o náhradu škody podle § 1295, druhý odstavec, obč. zák. Ze skutkových okolností prvním soudem dle nesporného přednesu stran zjištěných plyne, že žalovaný, který proti ústnímu a písemnému zákazu žalobcovu uveřejňoval sporný výtisk, jednal tím proti dobrým mravům nešetře odůvodněného přání osoby, již se uveřejňování týkalo. Jelikož jest dále nesporno, že žalovaný v uveřejňování i po doručení žaloby až doposud, tedy i v době, kdy mu bylo známo disciplinární potrestání žalobce proto, že uveřejňování nepřípustné reklamy v časopise žalovaným vydávaném strpěl, jest pokládati za to, že žalovaný způsobil žalobci škodu úmyslně a že jeho jednání zřejmě sloužilo účelu, by žalobce poškodilo. Jest proto nerozhodné, zda-li se tak stalo u vykonávání nějakého práva žalovaného. Uvádí-li se v napadeném rozsudku, že vůbec nebylo tvrzeno, že žalovaný zneužíval svého práva, by žalobce poškodil, plyne takové tvrzení z udání žaloby, že žalobce inserát nikdy neobjednal, naopak se proti tomu ohradil a žalovanému zakázal uveřejňování, že však žalovaný nadále tento inserát uveřejňuje, že žalovaný

tímto protiprávním jednáním budí ve veřejnosti dojem, jako by si žalobce uvedený inserát byl objednal, čímž na své cti jest poškozován. Úmysl, žalobce poškoditi, byl dán již tím, že žalovaný musil vědět, že uveřejněním poškození žalobce nutně musí nastati. Za toto zúmyslné poškození jest žalovaný podle § 1295 druhý odstavec obč. zák. zodpovědný.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Bylo dovedeno již v rozhodnutí čís. 11.916 sb. n. s., k němuž se pro stručnost poukazuje, že platný právní řád nezná a nepřipouští zdržovacího nároku ani v případech, v nichž se lze důvodně pro budoucnost obávati nového porušení práva a nového poškození. Právem tudíž procesní soud zamítl žalobu uplatňující jen nárok zdržovací, aniž třeba řešiti otázku, lze-li postup žalovaného schvalovati a srovnati s požadavky dobrých mravů. Zdržovací nárok nelze dovoditi ani s hlediska §§ 1038 a 1040 obč. zák., k nimž žalobce poukazuje v odvolání, ani tamtéž uvedených §§ 1324 a 1311 obč. zák., ve kterých se řeší jen rozsah nároku na náhradu škody. Že nelze užiti k obdobnému výkladu a uznání zdržovacího nároku ani § 7 obč. zák., bylo vyloženo již v rozhodnutí nahoře uvedeném.

Čís. 13071.

Ustanovení § 261, šestý odstavec, c. ř. s. lze použiti i v řízení směnečném. Soud, jemuž byla věc postoupena, rozhoduje o tom, zda se ponechává v platnosti či zda se zrušuje směnečný platební příkaz, vydaný soudem postupujícím.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1933, R II 446/33.)

Na základě žaloby podané dne 3. května 1932 vydal okresní soud v B. směnečný platební příkaz ze dne 3. května 1933. Žalovaná vznesla námitku místní nepřislušnosti dovolaného soudu, načež žalobkyně navrhla odstoupení věci okresnímu soudu v P. Usnesením ze dne 10. června 1932 vyhověl okresní soud v B. námitce nepřislušnosti a postoupil věc okresnímu soudu v P., aniž směnečný platební příkaz zrušil. Žalovaná namítla u okresního soudu v P., že tento soud jest nepřislušný, poněvadž nemůže rozhodovati o bezúčinnosti směnečného platebního příkazu vydaného jiným soudem. Okresní soud v P. prohlásil řízení zmatečným. D ů v o d y: V řízení směnečném, ve kterém byl vydán směnečný platební příkaz, jest se soudu obmeziti na otázku, zda se směnečný platební příkaz ponechává v platnosti, či zda se prohlašuje bezúčinným (§§ 559, 553 c. ř. s.). Jiné okolnosti jsou ze sporu vyloučeny, zejména není vždy nutno soudu rozhodovati o existenci či neexistenci směneční pohledávky. Není zejména vyloučeno, by po zrušení směnečného platebního příkazu nebyla na základě téže směnky podána žaloba nová a vydán nový směnečný platební příkaz, stalo-li se